

Trečią kartą bandys išnuomoti naują vandens sporto bazę

Giedrius BARAUSKO nuotr.

Nors vasara jau persirto į antrą pusę, Šiaulių miesto savivaldybės biudžeto lėšomis įrengta infrastruktūra vandens sporto mėgėjams prie Rėkyvos ežero vis dar stovi be šeimininko ir veiklos. Nesėkmingai bandoma naują bazę išnuomoti.

Šiaulių miesto biudžeto lėšomis įrengta jėgos aitvarams ar kitoms vandens sporto šakoms skirta bazė kol kas nieko nesudomino – nuomos konkursai nesėkmingi.

kvadratu dušų ir tualetų pastatą, įrengė automobilių stovėjimo aikštelę, lauko treniruoklius, sutvarkė kitą infrastruktūrą. Objektas lengvai pasiekiamas nuo atnaujinamos Bačiūnų gatvės.

Dar vasario mėnesį Miesto Taryba nusprendė visą šį turą išnuomoti po 200 eurų per mėnesį. Stacionių paskirtis – vandens pramogų ir laisvalaikio bei ekstremaliojo sporto organizavimo veiklai, o nuomos terminas – 5 metai.

Nuomos sutarties projekto nematę politikai kėlė klausimus: kokie bus būsimi nuomininko išpareigojimai, ko iš jo bus reikalaujama, kaip jis turės veikti? Ar ten pastatyti dušai ir tualetai bus prieinami visiems, ar jie bus mokami? Ar yra kažkokios nuomos sąlygos?

Opozicijos atstovams atrodė neblogiška už kelis šimtus tūkstančių eurų sukurti infrastruktūrą ir paskui ją taip pigiai išnuomoti.

Valdancošios koalicijos atstovai

tada aiškino, kad tai yra bandymas pasitikėti verslu, kuris gali įrodyti, kad sugeba efektyviai išnaudoti turą. O pradinė kaina konkurse gali ir padidėti.

Panašu, kad teisi nebuvę nei viena pusė. Nuomos konkursas paskelbtas trečią kartą. Pirmus du kartus jis neįvyko, nes nebuvo norinčių dalyvauti. Savivaldybės administracijos Ekonomikos ir investicijų skyriaus Turto valdymo poskyrio vedėja Irena Krugiškienė informavo, kad pagal galiojančią tvarką, šį kartą nuomos kaina mažinama 10 procentų ir siekia 180 eurų per mėnesį.

Poskyrio vedėja negalėjo paaiškinti, kodėl neatsiranda norinčių naudotis nauja sporto baze. Ji patvirtino, kad jėgos aitvarų sporto mėgėjų klubas domėjosi įrengta infrastruktūra, tačiau konkurse nedalyvavo, nors Savivaldybės primygtinai kviečia jėgos aitvarų ir kitų vandens sporto šakų atstovus kurtis prie Rėkyvos. Akcentuojama, kad prie šio ežero siūloma kaip tik tokioms veikloms paruošta teritorija ir primenama, kad ežeras yra unikalus dėl didesnių galimybių „aitvaruoti“ pučiant įvairių kryptių vėjams.

Kai kurie politikai dar vasarį perspėjo, kad tokios sporto šakos mėgėjų Šiauliuose tiesiog yra per mažai.

Nėščiųjų patikros metu išaiškinti sifilio atvejai

Užkrečiamųjų ligų ir AIDS centro stebėsenos duomenimis, nėščiųjų patikros metu Lietuvoje išaiškinti 63 sifilio atvejai per pastaruosius penkerius (2015–2019) metus. Šiuo laikotarpiu užregistruoti keturi įgimto sifilio atvejai.

Pagal apskritis užsikrėtusios sifilio nėščiosios pasiskirstė: 21 – iš Vilniaus, po 12 – iš Kauno ir Šiaulių, po 5 – Klaipėdos ir Telšių, 3 – Marijampolės, 2 – Alytaus ir Utenos bei 1 – iš Tauragės apskrities. Pagal gyvenamąją vietą dauguma (65,1 proc.) nėščiųjų, kurioms diagnozuotas sifilis, buvo miesto gyventojos, likusios – kaimo.

Užsikrėtusių nėščiųjų amžiaus vidurkis siekė 28 metus. Aiškinantis, nuo ko nėščiosios moterys galėjo užsikrėsti sifilium, keturius iš dešimties (41,3 proc.) tariamu infekcijos šaltiniu nurodė sutuoktinį/sugyventinį arba nuolatinį lytinį partnerį, 12,7 proc. – pažįstamą arba atsitiktinį asmenį, tačiau didžioji dalis (46,0 proc.) nežinojo, nuo ko užsikrėtė. Nustačius sifilį, nėščiosios yra gydomos.

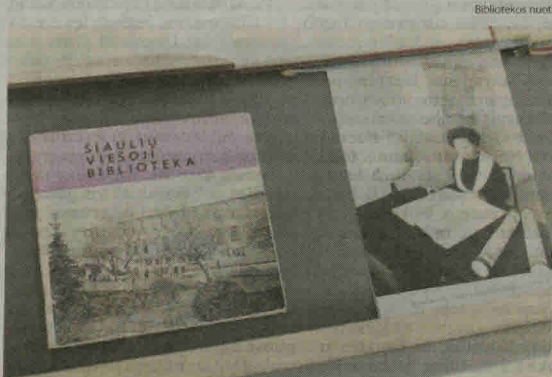
Užkrečiamųjų ligų ir AIDS centro in

Jūratė RAUDUVIENĖ

jurate@krastas.lt

„Vandens sporto mėgėjai kviečiami įsikurti specialiai tam įrengtoje bazėje prie Šiauliuose esančio Rėkyvos ežero. Šiaulių miesto savivaldybė savo lėšomis ežero pakrantėje įrengė patalpas, tinkamas vandens pramogoms, laisvalaikii ir ekstremaliajam sportui organizuoti“, – skelbia savivaldybė savo svetainėje.

Šiaulių Savivaldybė už maždaug 300 tūkstančių eurų įgyvendino projektą „Rėkyvos ežero pakrantės pritaikymas jėgos aitvarų ir bulenčių turizmo reikmėms“. Jo metu ne tik sutvarkė Rėkyvos ežero pakrantę, bet ir pastatė 80 kvadratinį metrų administracinį pastatą, 60

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešojoje bibliotekoje eksponuojama spaudinių paroda „Šiaulių metraštininkei Birutei Knizikevičienei – 100 metų“.

Spaudinių paroda – Šiaulių miesto metraštininkei

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III aukšto galerijoje eksponuojama spaudinių paroda „Šiaulių metraštininkei Birutei Knizikevičienei – 100 metų“.

Audronės Baškienės parengtoje parodoje atsispindi B. Knizikevičienės ilgametis darbas bibliotekoje, kraštotyrinė veikla. Pateikti biografijos faktai, atsiminimai, nuotraukos.

Bibliotekininkė, bibliografe, kraštotyrininkė B. Knizikevičienė gimė 1920 m. kovo 20 d. Joniškyje. 1940 m. baigė Šiaulių mokytojų seminariją. Iki 1944 m. mokytoja įvairiuose Lietuvos miestuose. 1951 m. pradėjo dirbti bibliografe Šiaulių viešojoje (dabar Šiaulių apskrities Povilo Višinskio) bibliotekoje. Organizavo kraštotyros kartoteką „Šiaulių kronika“, 1961 m. buvo paskirta į Bibliografijos skyriaus vedėjos pareigas.

Dirbdama 1963 m. baigė bibliotekininkystės studijas Vilniaus universitete. 1981–1984 m. dirbo Kraštotyros skyriaus vedėja, 1984–1992 m. buvo bibliotekininkė, kraštotyros konsultantė. Sudarė bibliografijos

rodykles „Jovaras“ (1964), „Šiauliai“ (1970), „Bibliografija. Kraštotyra. Mokslinė informacija“ (1979), „Bibliografija. Bibliotekinė kraštotyra“ (1986), bukletą „Šiaulių viešojoji biblioteka“ (1978). Parengė apie 30 kraštotyros darbų rankraščių. Iš jų svarbesni: „Šiaulių senųjų kapinių antkapių užrašai“, „Sukilėlių kalnelis“, „Šiaulių kultūros raida“, „Zubovai ir Šiaulių kraštas“, „V. Kapsuko gatvė Šiauliuose“ (su D. Darbutiene, E. Rimkūniene) ir kt. Sudarinėjo „Šiaulių kalendorių“ (1981–1995). Paskelbė publikacijas kraštotyros, Šiaulių istorijos, bibliotekininkystės, bibliografijos klausimais miesto ir respublikos spaudoje.

Buvo Lietuvos kraštotyros draugijos narė, Lietuvos nusipelnusių kultūros švietimo darbuotoja (1990), Lietuvos bibliotekininkų draugijos garbės narė (1995). Už kraštotyros veiklą apdovanota Mikelio prizų (1989), pripažinta Lietuvos garbės kraštotyrininke (1990).

Mirė 2015 m. balandžio 28 d. Šiauliuose.

Parengta pagal bibliotekos inf.

Pristatė Julijos Daniliauskienės karpinių parodą

Šiaulių „Aušros“ muziejus Kelmės kultūros centro Juozo Liaudanskio dailės galerijoje pristatė parodą „Gamtos poezija Julijos Daniliauskienės karpiniuose“, skirtą Tautodailės metams.

Julija Daniliauskienė (1926–2009) – tautodailininkė, tautotyrininkė, pripažinta pelniusi popieriaus karpinių meistrė, Šiaulių „Aušros“ muziejaus bičiulė. Su jos vardu siejamas primirštas, tačiau XIX–XX a. pradžioje lietuvių butyje itin pamėgtos kūrėjos – karpinių – klestėjimo laikas. 2008 m. J. Daniliauskienė didžiąją kūrybinio palikimo dalį (1556 karpinius) padovanavo „Aušros“ muziejui. Jos kūrinių yra ir kituose Lietuvos ir užsienio muziejuose: Lietuvos nacionaliniame muziejuje, Lietuvos dailės muziejuje, Nacionaliniame M. K. Čiurlionio dailės muziejuje, Kelmės krašto muziejuje, Domodedovo istorijos ir meno muziejuje (Domodedovas, Rusija), Rusijos valstybiniame etnografijos muziejuje (Sankt Peterburgas, Rusija).

J. Daniliauskienė gimė nepriklausomoje Lietuvoje Darjos Zubovaitės ir Stasio Pūtio šeimoje Šilo Pavėžupyje (Kelmės r.), kurį va-

dino „vaikystės rojumi“. 1941 m. su šeima buvo ištremita iš Lietuvos (tėvas mirė lageryje). Penkiolika gražiausių J. Daniliauskienės jaunystės metų paliko Sibire.

Lietuvą ji grįžo 1956 m. su trimis dukromis ir to paties likimo vyrų etnografu Antanu Daniliausku (1926–1983), visą gyvenimą palaikiusi jos kūrybą ir prisidėjusi prie lietuviškų popieriaus karpinių argaivinio ir populiarinio. 1967 m. J. Daniliauskienė istojė į Liaudies meno draugiją (nuo 1990 m. – Lietuvos tautodailininkų sąjunga). Nuo 1958 m. menininkė dalyvavo liaudies meno parodose Lietuvoje ir už jos ribų. Pirmąją asmeninę popieriaus karpinių parodą surengė 1964 m. Iš viso buvo surengta daugiau kaip 40 asmeninių parodų. 1979 m. jos kūryba įvertinta Respublikine Pauliaus Galaušės premija.

J. Daniliauskienės karpiniai – tai savita dabartinės liaudies meno grafikos atmaina. Pagrindiniai jos kūrybos šaltiniai – tautodailis, gamta ir jautri meninė prigimtis – susilieję į visumą ir atskleidė meninės technikos meistrystę, kūrybiškumą, išradingumą. Nuo atskiro meninio ženklo, ornamentų segmento menininkė išplėtojo

karpinių meną iki sudėtingiausių kompozicijų, dekoratyvių grafikos lakštų. J. Daniliauskienė išliko optimistė, nors nevenė ir rūstesnių temų bei monumentalios išraiškos. Karpiniuose vyravo vitališki augalų motyvai bei abstrahuotos geometrinės kompozicijos, turinčios ženklių ir simbolių bruožų. Jos darbams būdingas stilius aiškumas, harmonija ir darna.

Menininkė nuolat jaudino Lietuvos gamtos įvairovę ir grožį. Medžiai, augalai, paukščiai ir gyvūnai yra vien iš svarbiausių jos kūrybos motyvų. Šioje parodoje eksponuojami karpiniai leidžia atsekti dėsningą menininkės ėjimą nuo ją supančios gamtos motyvų kartojimo („Pievų žolės“, 1966), ankstyvųjų aplikacijų (keturių darbų ciklas „Metų laikai“, 1960) iki augalinių stilizuotų darbų (ciklas „Oi giria, girele žalioji, pilna mažųjų paukštelė“, „Šventinė giesmė“, 1975), sudėtingų abstrahuotų kompozicijų (ciklų „Juostų motyvai“, „Ritmai“, 1985–1991, „Atmintis“, 1989–1990), grįstų augalinių ir geometriniais ornamentais, ritmišku jų pasikartojimu.

Parengta pagal Šiaulių „Aušros“ muziejaus inf. Organizatorių nuotr.

Kelmės kultūros centro Juozo Liaudanskio dailės galerijoje veikia paroda „Gamtos poezija Julijos Daniliauskienės karpiniuose“.